

Arrest

nr. 192 968 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CILINGIR en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 september 2015 België is binnengekomen, diende op 28 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 januari 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 18 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 28/09/2015

Overdracht CGVS: 24/02/2016

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal op 14 juli 2016 van 9.10 uur tot 12.14 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Gloria Mweze Sifa loco Meester Hanife

Cilingir, was aanwezig van 9.14 uur tot 12.14 uur. Op 13 oktober 2016 werd u nogmaals gehoord door het Commissariaatgeneraal van 9.10 uur tot 12.08 uur, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, Meester Gloria Mweze Sifa loco Meester Hanife Cilingir, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger te zijn, van Arabische origine, soennitisch moslim, en afkomstig uit de Al Talibia-wijk gelegen in het district Rusafa, Bagdad. U werkte als ambtenaar op het departement media van het ministerie van elektriciteit. Daarnaast was u nog actief als vrijwilliger bij een vereniging ter bescherming van de rechten van journalisten. Uw oudere broer Nisar diende als officier in het Iraakse leger. Op 24 november 2014 werd hij echter ontvoerd door leden van een terroristische groepering en twee dagen later vermoord teruggevonden. Met het oog op zijn begrafenis en de bijhorende driedaagse rouwperiode, hing u op verschillende plaatsen in jullie wijk aankondigingsbrieven op om de mensen hierover in te lichten. Op 8 februari 2015 ontving u een anonieme dreigbrief waarin geschreven stond dat jullie soennieten van IS (Islamitische Staat) waren en dat jullie moesten vertrekken. U nam deze bedreiging niet ernstig. Op 15 februari 2015 werd uw huis 's morgens vroeg plots beschoten. U was nog niet vertrokken naar uw werk en hoorde van binnen de schoten. Toen u even later buitenkwam, vernam u van een buurman dat jullie huis beschoten werd door onbekende personen in een wagen. U durfde die dag niet meer te gaan werken. Dezelfde dag nog kreeg u een anonieme dreigtelefoon. De persoon aan de telefoon zei dat u voor de aankondiging van het overlijden van uw broer brieven had opgehangen waarop de tekst tegen een witte achtergrond staat. Deze persoon beweerde dat de leden van IS ook een witte achtergrond gebruiken als ze het overlijden van iemand aankondigen. U antwoordde dat het gebruik van een witte achtergrond in dergelijke aankondigingsbrieven een traditie van uw stam is en dat u verder niet wist dat IS dat ook op die manier doet. U werd echter met de dood bedreigd als u geen gevolg zou geven aan het bevel om jullie huis te verlaten. De volgende ochtend vertrok u samen met uw moeder, uw schoonzus en haar kinderen naar de provincie Diyala. Uw moeder verbleef in het dorp Al Salaam bij de familie van uw schoonzus. Zelf hield u zich schuil op een afgelegen boerderij. U vernam via de telefoon van uw huurder dat er op de muren van uw winkel in Bagdad opschriften werden aangebracht dat dit pand van soennieten was en niet verhuurd of verkocht mocht worden. Op 19 augustus 2015 vertrok u met het vliegtuig naar Turkije. Vandaaruit stak u met een boot de zee over naar Griekenland. U reisde vervolgens over het land verder naar België. U kwam in België aan op 15 september 2015 en op 28 september 2015 diende u een asielaanvraag in. Na uw aankomst hier vernam u van uw moeder dat militieleden in Diyala nog naar u geïnformeerd hebben.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw stemkaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkkaart, uw lidkaart van de vereniging "Iraq Journalists Rights Defence Association", een getuigschrift van de universiteit, een kopie van de woonstkaart van uw moeder, een kopie van de overlijdensakte van uw broer, een foto van de aankondigingsbrief van het overlijden van uw broer, een foto van uw broer, foto's van het graf van uw broer, een foto van opschriften op een muur, een kopie van het huurcontract van uw winkel, een attest van woonstbevestiging in Diyala, een kopie van uw internationaal paspoort, en diverse rapporten aangaande de algemene situatie in Irak.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er met de dood bedreigd werd door leden van sjiiitische milities omwille van het feit dat u soenniet bent. U stelde dat u na het overlijden van uw broer op verschillende plaatsen in uw wijk aankondigingsbrieven met een witte achtergrond had opgehangen. Daarop ontving u een dreigbrief en werd u ook telefonisch bedreigd. Omwille van het feit dat de aankondigingsbrieven een witte achtergrond hadden, werd u ervan verdacht banden te hebben met IS (Islamitische Staat), omdat hun leden ook een witte achtergrond gebruiken als ze het overlijden van iemand bekend maken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8, 10).

Het Commissariaat-generaal erkent dat de situatie voor soennieten in Bagdad niet gemakkelijk is en wil de ernst van deze situatie zeker niet minimaliseren, maar het loutere feit dat u een soenniet bent is echter onvoldoende om te kunnen spreken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd.

Dat is in casu niet het geval, aangezien u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst in dit verband een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u enkele weinig overtuigende en weinig logische verklaringen aflegde met betrekking tot de aankondigingsbrief van het overlijden van uw broer die u had opgehangen in uw wijk en wat volgens u toch de concrete aanleiding vormde van uw vervolgingsproblemen vanwege de sjiiitische milities. U verklaarde dat het gebruik van een witte achtergrond op dergelijke aankondigingsbrieven een traditie is van uw stam die uitsluitend uit soennieten bestaat. Uit uw verklaringen is verder gebleken dat u meerdere van deze aankondigingsbrieven had opgehangen in verschillende straten van uw wijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8). U stelde ook dat u deze aankondigingsbrieven gedurende twee maanden na het overlijden van uw broer hebt laten hangen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 10). Daarnaast verklaarde u dat jullie in een overwegend sjiiitische wijk woonden en dat de sjiiitische milities er in groten getale aanwezig waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8-9). Uw verklaringen dat u dan zomaar gedurende enkele maanden op verschillende plaatsen in uw wijk dergelijke opvallende aankondigingsbrieven zou opgehangen hebben zijn dan ook maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen tijdens hetzelfde gehoor waaruit toch gebleken is dat u en uw familieleden na jullie terugkeer naar jullie wijk in 2008 eerder trachtten om zo weinig mogelijk op te vallen als soennieten. U stelde namelijk dat u zelf contacten met inwoners in uw wijk vermeerde en dat u er in geval van controles door milities voor zorgde dat u uw stamnaam niet bekend maakte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 9). Toen u vervolgens op deze weinig logische verklaringen gewezen werd, beweerde u dat u vooraf niet wist dat leden van IS ook gebruik maken van een witte achtergrond bij het aankondigen van het overlijden van iemand en u er bijgevolg niet aan gedacht had dat u problemen zou krijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 10), wat geen aannemelijke uitleg is. Uit uw verklaringen is immers gebleken dat u wel wist dat sjiieten altijd een zwarte kleur als achtergrond gebruiken bij dergelijke aankondigingsbrieven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 10) waardoor u logischerwijze toch kon veronderstellen dat door een witte kleur als achtergrond te gebruiken u hoe dan ook onder de aandacht zou komen van de sjiiitische milities. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas al ernstig ondermijnd.

Verder kan nog gewezen worden op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u op de dag van de beschieting van uw huis, die volgens u 's morgens om zeven uur plaatsvond, pas om vier uur in de namiddag een dreigtelefoon kreeg van onbekende personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8, 11). In uw tweede gehoor stelde u in strijd met uw voorgaande verklaringen dat u na de beschieting van uw huis, die u weliswaar eveneens rond zeven uur 's morgens situeerde, twee à drie uur later al opgebeld werd door deze personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 7). Toen u vervolgens op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, verklaarde u dat ze u twee keer opgebeld hadden, maar dat u de eerste keer niet had opgenomen en dat ze u pas later een tweede keer opbelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 9), wat geen aannemelijke uitleg biedt. Uit uw eerdere verklaringen tijdens uw tweede gehoor blijkt namelijk duidelijk dat u de bewuste dreigtelefoon wel degelijk twee à drie uur na de beschieting in de tijd situeerde. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook gehandhaafd.

Voorts verklaarde u in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u na uw vertrek uit Bagdad nog naar uw werk gebeld hebt om uw baas ervan op de hoogte te brengen dat uw huis beschoten was en dat u niet meer kwam werken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 11). Tijdens uw tweede gehoor stelde u daarentegen echter dat u helemaal niemand op uw werk had ingelicht over de bedreigingen en over het feit dat u vertrokken was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 7-8). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bleef u enkel bij uw laatste verklaringen en ontkende u in uw eerste gehoor andere verklaringen afgelegd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 9), wat geen aanvaardbare uitleg biedt. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook gehandhaafd.

Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan bijgevolg ook maar weinig geloof meer gehecht worden aan uw vlucht naar Diyala na deze bedreigingen en evenmin aan het feit dat militieleden daar ook nog naar u geïnformeerd zouden hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8, 11 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 2-3).

Met betrekking tot uw verklaring dat u eveneens als vrijwilliger werkte bij de vereniging "Iraq Journalists Rights Defence Association" die opkomt voor de bescherming van de rechten van journalisten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 3), kan worden opgemerkt

dat uit uw verklaringen in verband hiermee in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan afgeleid worden. U beweerde dat u pas twee maanden voor het overlijden van uw broer lid was geworden en dat u misschien wel problemen zou gekregen hebben indien u langere tijd voor deze organisatie gewerkt had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 4), wat echter loutere veronderstellingen van uwentwege zijn die u niet kon staven met enig objectief gegeven. U stelde enkel in het algemeen dat personen in de media die zich kritisch uitlaten risico lopen om problemen te krijgen. Daarnaast stelde u echter ook dat personen louter omwille van hun werk voor deze vereniging geen vervolging te vrezen hebben. U stelde er geen weet van te hebben dat iemand van deze vereniging ooit enige concrete problemen gekend heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 4).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte

vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw identiteitskaart, uw stemkaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkkaart, uw lidkaart van de vereniging "Iraq Journalists Rights Defence Association", het getuigschrift van de universiteit, en de kopie van de woonstkaart van uw moeder bevatten louter persoonsgegevens en gegevens aangaande uw studies en uw professionele activiteiten die hier niet direct in twijfel getrokken worden. De kopie van het huurcontract van uw winkel bevestigt enkel dat u eigenaar van een winkel was, maar bevat verder geen informatie die uw beweerdde vervolgingsproblemen kan ondersteunen. De kopie van de overlijdensakte van uw broer, de foto van uw broer, de foto van de aankondigingsbrief van het overlijden van uw broer, en de foto's van zijn graf bevestigen uw familieband met uw broer en zijn overlijden, maar deze documenten kunnen uw beweerdde vervolgingsproblemen evenmin staven.

De foto's waarop volgens uw verklaringen opschriften te zien zijn die aangebracht werden op de muur van uw winkel kunnen uw vervolgingsproblemen evenmin ondersteunen, aangezien de authenticiteit

en de herkomst van deze foto's op geen enkele manier geverifieerd kan worden. Met betrekking tot het attest van woonstbevestiging in Diyala waarin ook verwezen wordt naar uw beweerde vervolgingsproblemen in Bagdad, en dat louter op uw verzoek en pas na uw aankomst in België werd opgesteld door de lokale administratie, kan worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een dergelijk document te ontleen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor de bewijswaarde ervan bijgevolg al relatief is. De verschillende rapporten betreffende de algemene situatie in Irak tenslotte tonen uw beweerde persoonlijke vervolgingsproblemen niet aan en bevatten verder ook geen informatie die vermog om afbreuk te doen aan bovenstaande appreciatie door het Commissariaat-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 3 EVRM

Schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen

Schending van artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet)

Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel".

Hij stelt dat hij afkomstig is van Bagdad en verschillende documenten heeft neergelegd om zijn asielrelaas te staven, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden. De echtheid van deze documenten wordt niet betwist en hij legt thans nog een document neer van IJRDA (stuk 3), waar hij vrijwilliger was en waaruit blijkt dat er 176 geweldplegingen zijn gekend tegen journalisten in verschillende Iraakse steden.

Verder gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Hij steunt zich daarbij op het Nederlandse ambtsbericht van 13 oktober 2015. Hij stelt dat er op 3 juli 2016 nog een aanslag is geweest in Bagdad waarbij er meer dan 200 doden zijn gevallen. Duitsland geeft subsidiaire bescherming aan kandidaat-vluchtelingen die individueel een risico verhogende factor kunnen bewijzen, zoals verzoeker. Finland heeft vanaf eind september 2015 een beslissingsstop voor asielzoekers uit Bagdad. Tot slot haalt verzoeker verslagen aan met betrekking tot de huidige veiligheidssituatie in Bagdad waaronder Human Rights Watch van 27 januari 2016, International Center for Not-for-Profit Law: NGO Law Monitor: Iraq van 26 januari 2016, VN Veiligheidsraad van 26 januari 2016, UNAMI en andere.

2.1.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker *"Iraqi Journalists Rights defence Association annual report about journalists rights 2016"* (stuk 3).

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 september 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad."* van Cedoca van 5 juli 2017.

2.1.4. In een aanvullende nota, neergelegd ter zitting, voegt verzoeker een kopie van een verklaring toe van IJRDA van 21 juni 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient

daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Het feit dat verzoeker afkomstig is van Bagdad wordt niet betwist, maar is onvoldoende om de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus in een ander daglicht te stellen. Verzoekers verdere betoog dat geen rekening werd gehouden met de door hem voorgelegde documenten mist feitelijke grondslag, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze in overweging werden genomen. De verdere toelichting van verzoeker, die verwijst naar een rapport van IJRDA van 2016 dat geenszins aannemelijk maakt dat verzoeker wordt gevisieerd, en ingaat op de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, doet geen afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing. De kopie van een verklaring van IJRDA van 21 juni 2017, heeft een uiterst gesolliciteerd karakter en klemmt met zijn verklaringen dat personen louter omwille van hun werk voor deze vereniging geen vervolging te vrezen hebben (CGVS-gehoorverslag, stuk 9, p. 4), waardoor dit document evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent is en steun vindt in het administratief dossier. De Raad neemt deze dan ook over:

“U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er met de dood bedreigd werd door leden van sjiiitische milities omwille van het feit dat u soenniet bent. U stelde dat u na het overlijden van uw broer op verschillende plaatsen in uw wijk aankondigingsbrieven met een witte achtergrond had opgehangen. Daarop ontving u een dreigbrief en werd u ook telefonisch bedreigd. Omwille van het feit dat de aankondigingsbrieven een witte achtergrond hadden, werd u ervan verdacht banden te hebben met IS (Islamitische Staat), omdat hun leden ook een witte achtergrond gebruiken als ze het overlijden van iemand bekend maken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8, 10).

Het Commissariaat-generaal erkent dat de situatie voor soennieten in Bagdad niet gemakkelijk is en wil de ernst van deze situatie zeker niet minimaliseren, maar het loutere feit dat u een soenniet bent is echter onvoldoende om te kunnen spreken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, aangezien u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst in dit verband een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u enkele weinig overtuigende en weinig logische verklaringen aflegde met betrekking tot de aankondigingsbrief van het overlijden van uw broer die u had opgehangen in uw wijk en wat volgens u toch de concrete aanleiding vormde van uw vervolgingsproblemen vanwege de sjiiitische milities. U verklaarde dat het gebruik van een witte achtergrond op dergelijke aankondigingsbrieven een traditie is van uw stam die uitsluitend uit soennieten bestaat. Uit uw verklaringen is verder gebleken dat u meerdere van deze aankondigingsbrieven had opgehangen in verschillende straten van uw wijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8). U stelde ook dat u deze aankondigingsbrieven gedurende twee maanden na het overlijden van uw broer hebt laten hangen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 10). Daarnaast verklaarde u dat jullie in een overwegend sjiiitische wijk woonden en dat de sjiiitische milities er in groten getale aanwezig waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8-9). Uw verklaringen dat u dan zomaar gedurende enkele maanden op verschillende plaatsen in uw wijk dergelijke opvallende aankondigingsbrieven zou opgehangen hebben zijn dan ook maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw eerdere verklaringen tijdens hetzelfde gehoor waaruit toch gebleken is dat u en uw familieleden na jullie terugkeer naar jullie wijk in 2008 eerder trachtten om zo weinig mogelijk op te vallen als soennieten. U stelde namelijk dat u zelf contacten met inwoners in uw wijk vermeed en dat u er in geval van controles door milities voor zorgde dat u uw stamnaam niet bekend maakte (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 9). Toen u vervolgens op deze weinig logische verklaringen gewezen werd, beweerde u dat u vooraf niet wist dat leden van IS ook gebruik maken van een witte achtergrond bij het aankondigen van het overlijden van iemand en u er bijgevolg niet aan gedacht had dat u problemen zou krijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 10), wat geen aannemelijke uitleg is. Uit uw verklaringen is immers gebleken dat u wel wist dat sjiieten altijd een zwarte kleur als achtergrond gebruiken bij dergelijke aankondigingsbrieven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 10) waardoor u logischerwijze toch kon veronderstellen dat door een witte kleur als achtergrond te gebruiken u hoe dan ook onder de aandacht zou komen van de sjiiitische milities. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas al ernstig ondermijnd.

Verder kan nog gewezen worden op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u op de dag van de beschieting van uw huis, die volgens u 's morgens om zeven uur plaatsvond, pas om vier uur in de namiddag een dreigtelefoon kreeg van onbekende personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8, 11). In uw tweede gehoor stelde u in strijd met uw voorgaande verklaringen dat u na de beschieting van uw huis, die u weliswaar eveneens rond zeven uur 's morgens situeerde, twee à drie uur later al opgebeld werd door deze personen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 7). Toen u vervolgens op deze tegenstrijdige verklaringen gewezen werd, verklaarde u dat ze u twee keer opgebeld hadden, maar dat u de eerste keer niet had opgenomen en dat ze u pas later een tweede keer opbelden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 9), wat geen aannemelijke uitleg biedt. Uit uw eerdere verklaringen tijdens uw tweede gehoor blijkt namelijk duidelijk dat u de bewuste dreigtelefoon wel degelijk twee à drie uur na de beschieting in de tijd situeerde. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook gehandhaafd.

Voorts verklaarde u in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u na uw vertrek uit Bagdad nog naar uw werk gebeld hebt om uw baas ervan op de hoogte te brengen dat uw huis beschoten was en dat u niet meer kwam werken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 11). Tijdens uw tweede gehoor stelde u daarentegen echter dat u helemaal niemand op uw werk had ingelicht over de bedreigingen en over het feit dat u vertrokken was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 7-8). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bleef u enkel bij uw laatste verklaringen en ontkende u in uw eerste gehoor andere verklaringen afgelegd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 9), wat geen aanvaardbare uitleg biedt. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook gehandhaafd.

Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan bijgevolg ook maar weinig geloof meer gehecht worden aan uw vlucht naar Diyala na deze bedreigingen en evenmin aan het feit dat militieleden daar ook nog naar u geïnformeerd zouden hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 8, 11 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 13/10/2016, p. 2-3).

Met betrekking tot uw verklaring dat u eveneens als vrijwilliger werkte bij de vereniging "Iraq Journalists Rights Defence Association" die opkomt voor de bescherming van de rechten van journalisten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 3), kan worden opgemerkt dat uit uw verklaringen in verband hiermee in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan afgeleid worden. U beweerde dat u pas twee maanden voor het overlijden van uw broer lid was geworden en dat u misschien wel problemen zou gekregen hebben indien u langere tijd voor deze organisatie gewerkt had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 4), wat echter loutere veronderstellingen van uwentwege zijn die u niet kon staven met enig objectief gegeven. U stelde enkel in het algemeen dat personen in de media die zich kritisch uitlaten risico lopen om problemen te krijgen. Daarnaast stelde u echter ook dat personen louter omwille van hun werk voor deze vereniging geen vervolging te vrezen hebben. U stelde er geen weet van te hebben dat iemand van deze vereniging ooit enige concrete problemen gekend heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/07/2016, p. 4)."

"De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw identiteitskaart, uw stemkaart, uw nationaliteitsbewijs, uw werkkaart, uw lidkaart van de vereniging "Iraq Journalists Rights Defence Association", het getuigschrift van de universiteit, en de kopie van de woonstkaart van uw moeder bevatten louter persoonsgegevens en gegevens aangaande uw studies en uw professionele activiteiten die hier niet direct in twijfel getrokken worden. De kopie van het huurcontract van uw winkel bevestigt enkel dat u eigenaar van een winkel was, maar bevat verder geen informatie die uw beweerde vervolgingsproblemen kan ondersteunen. De kopie van de overlijdensakte van uw broer, de foto van uw broer, de foto van de aankondigingsbrief van het overlijden van uw broer, en de foto's van zijn graf bevestigen uw familieband met uw broer en zijn overlijden, maar deze documenten kunnen uw beweerde vervolgingsproblemen evenmin staven. De foto's waarop volgens uw verklaringen opschriften te zien zijn die aangebracht werden op de muur van uw winkel kunnen uw vervolgingsproblemen evenmin ondersteunen, aangezien de authenticiteit en de herkomst van deze foto's op geen enkele manier geverifieerd kan worden.

Met betrekking tot het attest van woonstbevestiging in Diyala waarin ook verwezen wordt naar uw beweerde vervolgingsproblemen in Bagdad, en dat louter op uw verzoek en pas na uw aankomst in

België werd opgesteld door de lokale administratie, kan worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een dergelijk document te ontfangen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor de bewijswaarde ervan bijgevolg al relatief is."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 19, nrs. 1, 2 en 6) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie "Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis" van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door de Commissaris-generaal en getiteld "UNHCR Position on Returns to Iraq" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.

Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de Commissaris-generaal kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 5 juli 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande, aangezien het zich steunt op informatie die dezelfde is of in de lijn ligt van deze waarop de Commissaris-generaal zich heeft gesteund.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP